

Kuva: Valpuri Kalma, 2017.

Runkkarin Getsemane

Valpuri Kalma

Pervot Parantumiset / Parantamiset – Queer Healings -seminaarin visuaalisesta ilmeestä ja tämän teemanumeron kuvituksesta vastannut Valpuri Kalma kertoo taiteestaan. Hän peräänkuuluttaa mielikuvituksen pervoa punk-rajattomuutta ja hengenheimolaisensa Kalervo Palsan kielellä runkkaamisen kurittomuutta hyvän elämän – ja hyvän taiteen – käyttövoimana.

Valpuri Kalma syntyi eräänä väsyneenä maanantaiaamuna liiallisen kofeiinin ja Kalervo Palsan *Eläkeläinen muistelee* -albumin myötävaikutuksella. Taideopintojen puuduttavuus oli pari vuotta aikaisemmin saanut minut toteamaan, että tätä en ainakaan halua tehdä työkseni, ja käytännössä lopettamaan kaiken luovan tekemisen. En ollut tarttunut kynään kuin töhertääkseni jotakin puolihuolimattomasti luennolla istuessani. Kalervo Palsan sarjakuva oli ensimmäinen taiteellinen tuotos, joka innosti minua pitkään aikaan. Minä ajattelin ihaillessani, että miten se kehtaa, ja nauroin omille ajatuksilleni. Sanoin sarjakuvan minulle esitelleelle kumppanilleni, että tällaisia asioita minäkin ajattelen koko ajan. Jos taiteilija ei kehtaa, niin kuka sitten?

Piirsin samana päivänä kuvan ankkaa alistavasta transvestiitista, koska sellainen tuli minulle mieleen. Seuraavaksi päähäni pälkähti kierasilmäinen ihmislemmikki ja piirsin senkin. En miettinyt lainkaan, ovatko kuvat taiteellisilta ansioiltaan hyviä tai mitä yritän niillä sanoa. Minä vain piirsin ja nautin piirtämisestä. Lopulta olin piirtänyt kymmenisen kuvaa satunnaisista asioista mieleen tulevassa järjestyksessä. En tiennyt mitä kuvilla tekisin, ja päätin sen kummemmin asiaa harkitsematta perustaa blogin, johon voisin ladata piirtämiäni kummallisuuksia. Annoin itselleni nimen, joka toisi ehkä jonkun toisenkin mieleen nerokkaan Palsan. Olin syntynyt.

Piirrän rivoja asioita koska ajattelen sellaisia

Aloin kutsua kuviani taiteeksi siinä kohtaa, kun blogia perustaessani piti valita mihin ryhmään blogini kuuluisi, ja parhaiten sopi ”art”. En ensimmäisten kuvieni jälkeenkään ole juuri miettinyt etukäteen, mitä aion piirtää seuraavaksi. En koskaan ole aktiivisesti työskennellyt tai nähnyt suurempaa vaivaa tuodakseni taidettani muiden nähtäville. Olen julkaissut kuviani lehdessä, kun siihen on tullut kätevä mahdollisuus. Olen pitänyt näyttelyitä silloin, kun siitä on ollut minulle vähiten vaivaa, ja kiinnitän silloin kuvani seinään maalarinteipillä. En ole saanut edes skanneria ostettua. Suurin osa kuvistani on skannattu Helsingin kirjastoissa ja loput kavereilla. Jos taiteellista toimintaani pitäisi kuvailla jollakin sanalla, se olisi punk.

Piirrän rivoja asioita koska ajattelen sellaisia, ja julkaisen niitä, koska jossakin tuolla on ihmisiä joita samanlaiset törkeyden kiinnostavat. Olen kyllä iloinen jokaisesta blogini vierailijasta – yhtä paljon niistä jotka seilaavat kaiken lävitse kuin niistäkin, jotka klikkaavat itsensä toisaalle alle muutamassa sekunnissa. Ei minun taiteeni ole kaikkia varten eikä sen ole tarkoitus ollakaan.

Kuva: Valpuri Kalma, 2017.

Minulle on tärkeää, että tekemäni kuvat ovat sellaisia, että ihmisen täytyy valita, että hän haluaa katsoa niitä. Tähän lehteen piirtämäni kuvitukset ovat kuitenkin säyseämpiä kuin suurin osa taiteestani, koska lehden kohdalla lukijat eivät voi aidosti valita jättää kuvia katsomatta, jos haluavat myös lukea artikkelit. Haluan piirtää törkeyksiä, mutta haluan myös, että jokainen voi halutessaan olla katsomatta sellaisia kuvia.

Taide on luvan antamista itselleni ja toisille

Kiltimpien kuvitusten tekeminen tähän numeroon ja muihin vastaaviin yhteyksiin on osa taiteeni sanomaa, jos sellaisesta voidaan puhua. Minulle taide on luvan antamista itselleni ja toisille. Sen sanomista, että maailmassa

tapahuu jatkuvasti kauheita asioita, ja maailma on täynnä rumia kuvia väkivallasta ja tuskasta, ja silti minä voin ajatella ja piirtää irronneilla raajoilla masturboivia ihmisiä. Minä voin vetää käteen ja ajatella mitä tahansa. En tarvitse kenenkään lupaa fantasiointiin, eikä tarvitse kukaan muukaan.

Ei seksin ja seksuaalisuuden tarvitse olla nättiä tai poliittisesti korrektaa. Pysin arjessani ottamaan muut ihmiset huomioon ja toimimaan mahdollisimman paljon niin kuin näen hyväksi, ja se on helpompaa, jos välillä voi olla kokonaan ajattelematta, että onkohan tämä ok. Minulle sellainen hetki on piirtäessäni. Minun kuvissani on maailma jossa valtasuhteet palvelevat nautintoa, kipu on kaunista ja jokainen keho on täydellinen ja ylistämisen arvoinen. Tietenkään taide ei tapahdu tyhjiössä, joten minua voi hyvin syyttää rumuuden tai pahuuden kuvaston lisäämisestä maailmaan. En kommentoi töilläni todellista väkivaltaa tai muuta julmuutta, vaikka sel-

Kuva: Valpuri Kalma, 2017.

laistakin töissäni saa toki nähdä. Minulle itselleni on itsestään selvää, että kuvieni hahmot ovat tilanteissa vapaaehtoisesti ja konsensuaalisesti.

Minulle piirtäminen on ennen kaikkea seksuaalisten fantasioiden luomista. Haluan ajatella myös, ja ehkä jopa etenkin, sellaisia asioita joita en missään tapauksessa haluaisi tapahtuvan oikeasti. Minusta fantasiointi menee hukkaan, jos ajattelen vain asioita, jotka olisivat mahdollisia ja miellyttäviä. Tosimaailman realiteetit tulevat elämässä tarpeeksi usein vastaan. En halua lisätä niitä enää kuvitelmiini.

Olen mielelläni vammaistaiteilija

Jokaisen näyttelyni esittelytekstissä olen maininnut jonkun sairauden, vamman tai erityisyyden, joka minulla on. Käsittääkseni suurin osa taiteilijoista, joilla on jokin vamma, eivät halua tulla leimatuiksi vammaistaiteilijoiksi, ja ymmärrän sen hyvin. Minä taas olen mielelläni vammaistaiteilija, sillä koen, että se tuo taiteeseeni jotakin lisää. Minulle on tärkeää näyttää, että vammainen voi ajatella törkeitä, sairas saa siirtää ne paperille, ja hyväksikäytetty voi haluta tuottaa maailmaan sellaisia kuvia, joissa alistaminen ja alistetuksi tuleminen ovat läsnä. Minä en halua piirtää kukkasiksi, että sitä helposti odotetaan minulta taustani tai diagnoosieni vuoksi.

Diagnoosieni mainitseminen näyttelyteksteissäni, ja sitä kautta pyrki-
mykseni laajentaa kuvaa vammaisista tai pitkäaikaissairaista, on tapa, jolla koen osallistuvani taiteilijana yhteiskunnallis-akateemiseen keskusteluun. Mielestäni taiteella tai taiteilijalla ei ole sen kummempaa velvollisuutta ottaa kantaa mihinkään asioihin kuin maalarilla tai muurarillakaan. En tiedä missä kohtaa sellainen velvollisuus minulle tulisi. Piirtäessäni? Päättäessäni piirtää? Laittamalla kuvani verkkoon kenen tahansa löydettäväksi? Kun kutsuin ensimmäistä kertaa kuviani queer-taiteeksi? Vai ehkä vasta siinä kohtaa, kun joku toinen keksii kutsua minua taiteilijaksi?

Parantumisen ja parantamisen teemoja en ole taiteessani erityisemmin pohtinut ennen tähän lehteen piirtämiäni kuvituksia. Pikemminkin olen pyrkinyt kuvaamaan seksuaalisuutta ja seksuaalisen ilmaisun tapoja ilman ajatuksia niiden normaaliudesta, sairaudesta tai tuomittavuudesta. Monia piirtämiäni seksuaalisuuden ilmaisemisen tapoja on kyllä pyritty eri tavoin tukahduttamaan tai parantamaan. Lääketieteellisiä instrumentteja löytyy monista kuvistani, ja erilaiset lääketieteelliset tilat ja hoitotoimenpiteet inspiroivat minua usein.

Piirrän oman seksuaalisuuteni rajoja esiin

Inspiraationi lähteenä ovat usein myös muiden ihmisten fetissit. Ei jokainen tekemäni kuva esitä asiaa joka olisi minusta kiihottava, tai jonka edes olisin tulkinnut seksuaaliseksi ennen kuvan piirtämistä. Viivoja vedellessäni etsin sitä asiaa, mikä voisi tehdä juuri tästä asiasta minulle hekumallisen. Piirrän oman seksuaalisuuteni rajoja esiin.

Samalla kun ymmärrän jokaisen teokseni myötä paremmin itseäni, uskon kokevani oivalluksia myös muiden ihmisten seksuaalisuudesta. Piirtäessäni katson hetken ajan rakkaudella ja kunnioituksella asioita, jotka ovat jollekulle ihmiselle tässä maailmassa kaikkein eroottisimpia, ja saan pieniä väläyksiä siitä, mikä kauneus niissä piilee. Blogini kuvista kaikkein katsotuimpia eivät ole ne, joista itse eniten pidän. En voi tietää, ovatko katsotuimmat kuvat niitä, joissa onnistun kuvaamaan jotakin seksuaalisuuden muotoa poikkeuksellisen hyvin, mutta ainakin toivon, että niin on.

Tiedän kyllä ihmisten seuraavan taidettani myös muista syistä kuin löytääkseen kiihottavia kuvia. Yleisimmät syyt ovat huumori ja ihastus törkeyteen. Osa ihmisistä nauraa näyttelyissä jokaiselle kuvalleni. He onnistuvat näkemään sen huumorin, joka suurimpaan osaan teoksistani liittyy – tai ehkä he näkevät niissä jotakin hauskaa mitä en aavistanutkaan

niihin kätkeytyvän. Toiset taas nauttivat kokiessaan saman kuin itse koin lukiessani Kalervo Palsan sarjakuvaa. He miettivät, että miten tuo kehtaa, ja pitävät siitä, että olen onnistunut kuvaamaan jotakin, mitä he eivät ole koskaan ajatelleet, mutta eivät kuvan nähtyään voi koskaan unohtaa. Sen hienompaa kohteliaisuutta ei voi minulle antaa.

Kuva: Valpuri Kalma, 2017.